

Vilka är vinnare och förlorare i ämnet idrott och hälsa?

Många elever gillar när det står idrott och hälsa på schemat – men inte alla. Ett stort antal elever känner sig också glada och trygga på idrottslektionerna – men en del gör det inte. Majoritet tycker att ämnet borde utökas – men några tycker istället att det borde ha mindre tid. En del elever känner sig duktiga på lektionerna – för andra är det precis tvärtom. Vilka elever är det då som inte gillar ämnet? Och varför är de negativa? Dessa frågor diskuteras i denna artikel.

KARIN REDELIUS
IDROTTSHÖGSKOLAN I
STOCKHOLM

Inledning

Idrott och hälsa är ett viktigt ämne ur många synpunkter. Det ska bidra till att eleverna får en stark tro på sig själva och sin egen förmåga samt inspirera till ett livslångt intresse för fysisk aktivitet. Om barn och ungdomar inte har ett "naturligt" intresse för fysisk aktivitet, dvs. inte har blivit uppmunttrade att vara fysiskt aktiva av föräldrar, kamrater eller andra, är det alltså skolan som ska stå för denna uppmuntaran och stimulans. Det finns därför all anledning att närmare granska ämnet idrott och hälsa ur elevernas perspektiv

I några nationella studier som publicerats på senare år konstateras att även om idrott och hälsa hör till skolans populäraste ämnen, är inte alla elever odelat positivt inställda till undervisningen. En grupp elever, något lägre andel bland de yngre barnen och fler flickor än pojkar, känner obehag och en viss oro inför ämnet (Redelius, 2004; Eriksson, 2003; Strandell & Bergendahl, 2002). Idrott och hälsa är med andra ord ett ämne som väcker blandade känslor. Resultaten från dessa studier visar också att ämnet inte alltid ger eleverna en positiv självbild och ett bestående intresse för regelbunden fysisk aktivitet – kursplanemålen till trots.

Syfte

Dessa resultat ger upphov till en del funderingar: Är det något som kän-

netecknar de elever som känner obehag inför ämnet idrott och hälsa? Vad i ämnet är det som eleverna upplever som negativt? I denna artikel kommer dessa frågor att analyseras närmare. Syftet är dels att ytterligare öka kunskapen om hur elever i grundskolans senare år uppfattar ämnet, dels att analysera vad som karakteriserar den grupp elever som inte uppskattar ämnet. Det övergripande syftet är att fördjupa förståelsen av vad i ämnet som påverkar ungdomars inställning till ämnet idrott och hälsa samt att diskutera hur konsekvenserna av detta.

Metod och material

De data som artikeln bygger på har samlats in vid olika tillfällen och med olika metoder, företrädesvis genom att ett riksrepresentativt urval av elever i skolår 9 från 48 klasser och lika många skolor har besvarat ett frågeformulär. Totalt 677 elever, 347 flickor och 330 pojkar, fyllde i formuläret i samband med att de under en dag deltog i flera olika tester på Idrottshögskolan i Stockholm. Dessutom bygger artikeln på intervjuer med 40 elever i år 8. Dessa valdes ut på basis av hur de besvarade enkäten *Skola – idrott – hälsa* våren 2001 då de gick i år 6. Hälften av dem hade då uppgivit att de var mycket fysiskt aktiva och den andra halvan hade svarat att de inte var det. Det empiriska materialet som ligger till grund för denna artikel består

Bland flickorna finns många som är positiva till ämnet idrott och hälsa och även positiva till könsblandad undervisning. Pressens Bild.

alltså av 677 enkätsvar från elever i år 9, vilka samlades in våren 2001, samt av 40 intervjuer med fysiskt aktiva respektive inaktiva elever ur år 8, vilka genomfördes hösten 2002.

Positivt och negativt inställda elever – några jämförelser

Alla flickor respektive alla pojkar uppfattar inte saker och ting på samma sätt. Det är ett självklart konstaterande, men ändå har vi en tendens att beskriva gruppen flickor och gruppen pojkar som om respektive grupp vore enhetlig och homogen. Vi uttalar oss gärna i generella termer om hur pojkar *är* och om hur flickor *är* – utan att diskutera eller problematisera den variation i uppfattningar, som ofta förekommer inom de båda grupperna. I det följande är avsikten att belysa vad som eventuellt utmärker de elever som gillar respektive ogillar ämnet, liksom att problematisera bilden av hur flickor och pojkar *är*.

För att kunna studera vad som utmärker elever som har en mer positiv respektive negativ inställning till ämnet, har eleverna kategoriserats i tre grupper beroende på hur de besvarat sex olika frågor. De som i denna artikel

benämns positivt inställda anser i hög grad att 1) idrott och hälsa borde utökas tidsmässigt, 2) ämnet är lika viktigt eller viktigare än andra ämnen och 3) att det är roligt. De anser inte 4) att ämnet borde vara frivilligt, 5) de vill inte slippa delta och 6) de tycker inte illa om att byta om eller duscha. De elever som placerats i gruppen negativt inställda har i hög grad besvarat nämnda sex frågor på motsatt vis: ämnet borde inte utökas, det är inte särskilt viktigt och inte särskilt roligt, etc.

Av de 347 flickor som ingår i studien befanns 116 vara positiva (33%), 142 mer neutrala (41%) och 73 negativa (21%) till ämnet. Bland de 330 pojkarna befanns 150 vara positiva (46%), 142 mer neutrala (38%) och 36 negativa (11%) till ämnet. I det följande ska jag göra några jämförelser mellan den positiva och den negativa gruppen elever i syfte att belysa eventuella skillnader dem emellan. Då antalet pojkar i den negativa gruppen är så få, bör resultaten som rör pojkarna tolkas med en viss försiktighet.

Om att ha idrott och hälsa tillsammans

De till ämnet mer negativt inställda

pojkarna och flickorna anser inte i lika stor utsträckning som övriga elever att pojkar och flickor alltid ska ha idrott och hälsa tillsammans. Det gäller särskilt de negativt inställda flickorna där endast 32 procent svarar att de alltid skulle vilja ha könsblandad undervisning, jämfört med 58 procent bland de mer positivt inställda flickorna. Bland pojkarna är de negativt inställda eleverna också något mer skeptiska till detta, men skillnaden inom pojkgruppen är betydligt mindre (50% jämfört med 60%).

Om föräldrarnas inställning till ämnet

Tidigare studier har visat att de yngre eleverna i högre utsträckning än de äldre, trodde att deras föräldrar tyckte ämnet var minst lika viktigt som andra skolämnen (Larsson, 2004). I det följande visas hur elever som är positiva respektive negativa tror om sina föräldrars syn på ämnet.

Som synes i tabell 1 är det betydande skillnader mellan gruppen positiva och negativa elever med avseende på hur de uppfattar sina föräldrars värdering av ämnet. Både flickor och pojkar med en mer negativ inställning till ämnet tror att deras föräldrar i

högre grad anser att ämnet är mindre viktigt än vad de positiva eleverna tror. De svarar också i större utsträckning att de inte vet hur deras mamma eller pappa resonerar i frågan. De som i framför allt tror att deras föräldrar uppfattar ämnet som viktigare än andra, är de positivt inställda flickorna.

Om hur man känner sig på lektionerna

Tidigare studier har visat att flickor generellt sett inte känner sig lika glada eller duktiga som pojkar under lektionerna i ämnet idrott och hälsa (Redelius, 2004). I nedanstående tabell visas hur positiva och negativa flickor och pojkar känner sig.

Som synes i diagram 1 är det större skillnader inom kön än mellan kön när det gäller hur man känner sig på lektionerna. Nästan alla (95%) av de positivt inställda flickorna instämmer helt i att de känner sig glada på lektionerna. Det gör var femte negativt inställd flicka. Även bland pojkarna är det stora skillnader i hur man känner sig. Det är likaledes betydande skillnader mellan de elever som har kategoriserats som positiva respektive negativa när det gäller huruvida man känner sig duktig eller dålig på lektionerna. Däremot är det ingen skillnad mellan de positivt inställda flickorna och de positivt inställda pojkarna när det gäller ovanstående påståenden. En mycket liten andel av de negativa eleverna – både vad det gäller flickor och pojkar – instämmer helt i att de känner sig duktiga i ämnet idrott och hälsa. De positivt inställda flickorna uppger alltså att de känner sig glada och duktiga samt att de blir duktiga på lektionerna i mycket högre grad än negativt inställda pojkar.

Om vad man tror att man klarar av

Flera studier har visat att bollspel är ett dominerande inslag i undervisningen (Redelius, 2004; Sandahl, 2004). Frågan är hur skilda kategorier elever uppfattar att de klarar av olika bollspel. De positivt inställda pojkarna och flickorna har i större utsträckning svarat "kan bra" på frågan hur de klarar av exempelvis fotboll, handboll, innebandy, volleyboll och basket. Exempelvis svarade 60 procent av de positivt inställda pojkarna att de kan fotboll bra, i jämförelse med 20 procent av de negativt inställda. För flickornas del svarade 23 procent av de positivt inställda flickorna detsamma, jämfört med 7 procent av de negativt inställda flickorna.

Även i momenten dans, aerobics

Föräldrarnas förmodade inställning	Pos flick n 115	Neg flick n 73	Pos pojk n 150	Neg pojk n 36
Tror att mamman anser att ämnet är mindre viktigt än andra	10	33	20	39
Vet inte sin mammas uppfattning i frågan	4	21	10	15
Tro att pappan anser att ämnet är mindre viktigt än andra	8	25	14	41
Vet inte pappans uppfattning i frågan	6	25	14	17

Tabell 1. Flickor och pojkar som är positivt respektive negativt inställda till ämnet idrott och deras föräldrars förmodade inställning till ämnet. Procent.

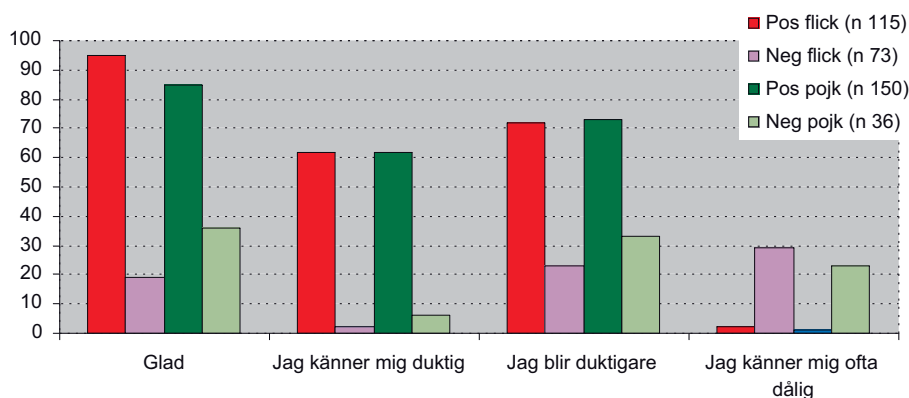

Diagram 1. Flickor och pojkar som är positivt respektive negativt inställda till ämnet idrott och hur de brukar känna sig på lektionerna. Procent.

och motionsgymnastik hade de positivt inställda eleverna en större tilltro till den egna förmågan, men här var skillnaderna mellan de båda grupperna betydligt mindre. Den grupp som har en positiv inställning till ämnet har också i högre grad än den negativt inställda gruppen bedömts som "bättre" i ämnet av lärarna. Bland flickorna hade 83 procent fått betyget MVG eller VG, vilket 19 procent av de negativt inställda fått. Bland pojkarna var den relationen 87 procent i jämförelse med 37 procent.

Om att vara en som blir svettig eller inte

Pågående forskning visar att antalet barn och ungdomar som inte alls ägnar sig åt någon regelbunden fysisk aktivitet eller träning har ökat under senare år (Se Engströms artikel). Det råder med andra ord stor spridning mellan de unga som rör sig mest och de som rör sig minst. Då data från SIH-projektet 2001 analyserades framkom exempelvis att i vissa skolor var endast var tionde flicka och pojke medlemmar i en idrottsförening och i andra skolor var åtta av tio barn aktiva medlemmar. Vid en analys av den totala fysiska

aktivitetsgraden, då inte bara ungdomars organiserade föreningsidrott inkluderades utan även mer vardagliga aktiviteter såsom cykling, promenader, rastaktiviteter och liknande, framträdde också stor variation. Bland ungdomar i år nio visade det sig att två till tre av tio hade en hög eller mycket hög fysisk aktivitetsgrad och ungefär lika hög andel, två till fyra ungdomar, visade sig ha en låg eller mycket låg fysisk aktivitetsgrad (Engström, 2002).

I tabell 2 visas hur de elever som är positivt inställda till ämnet idrott och hälsa svarar i jämförelse med dem som är negativt inställda. Det handlar både om hur mycket de anser att de rör sig på lektionerna i ämnet idrott och hälsa, om de är aktiva inom föreningsidrott och om de beskriver sig själv som en fysiskt aktiv person eller inte.

De som är negativa till ämnet uppfattar inte att de håller en särskilt hög aktivitet på lektionerna och de är i mindre utsträckning medlemmar i en idrottsförening. De uppfattar heller inte sig själva som fysiskt aktiva personer i lika hög grad som dem med en positiv inställning till ämnet idrott och hälsa. De identifierar sig med andra ord inte med en person som blir svettig och

Olika dimensioner som rör fysisk aktivitet	Pos flick n 115	Neg flick n 73	Pos pojk n 150	Neg pojk n 36
Är alltid/nästan alltid med på lektionerna och blir svettig och andfådd varje gång	73	12	81	36
Är medlem i en idrottsförening och tränar minst en gång i veckan	69	31	76	26
Liknar en person som rör sig så att den blir svettig och andfådd nästan varje dag eller flera gånger i veckan	68	32	83	30

Tabell 2. Flickor och pojkar som är positivt respektive negativt inställda till ämnet idrott och hälsa och olika aspekter av fysisk aktivitet. Procent.

andfådd flera gånger i veckan i lika hög grad som de positivt inställda eleverna gör.

Några jämförelser – en sammanfattning

I denna studie har jag delat in eleverna i tre grupper inom respektive kön beroende på hur de besvarat sex frågor som rör inställningen till ämnet. Denna kategorisering måste anses ganska grov och skulle kunna brytas ner i fler grupper. Icke desto mindre framträder stora skillnader mellan grupperna. Sammanfattningsvis kan man konstatera att elever med en negativ inställning till ämnet idrott och hälsa i högre grad än andra elever:

- Anser att flickor och pojkar inte alltid ska ha idrott tillsammans
- Tror att både deras mamma och pappa tycker att ämnet är mindre viktigt än skolans övriga ämnen
- Har lägre betyg i ämnet
- Har en låg tilltro till sin egen förmåga och vad de tror sig om att kunna klara av
- Inte är medlemmar i en idrottsförening
- Inte rör sig särskilt mycket på idrottslektionerna
- Inte uppfattar sig som en person som blir svettig och andfådd flera gånger i veckan

De positivt inställda eleverna verkade alltså bland annat ha en större tilltro till sin egen förmåga i så motto att de inte kände sig dåliga på lektionerna i lika stor utsträckning som andra, de uppfattade sig som bra i de flesta bollspelsmoment och även i andra aktiviteter som ofta förekommer inom ramen för ämnet och de har högre betyg än andra elever. Man kan naturligtvis också tänka sig att relationen går i den omvända riktningen – de elever som tror på sig själva och känner sig duktiga är de som blir bekräftade

i ämnet och tycker att det är roligt.

I syfte att försöka identifiera varför vissa elever inte tycker om ämnet idrott och hälsa, ska jag något fördjupa mig i den problematik som rör elevers uppfattning av sin egen förmåga. I den avslutande delen för jag därför in en del resultat från intervjuer med elever i år 8.

Varför gillar vissa elever inte "gympan"?

Vid intervjuerna framkom tydligt att tilltron till den egna förmågan, vad man tror att man klarar av, hänger ihop med hur man värderar saker och ting. Det man kan prestera bra i är ofta också roligt – liksom det omvända förhållandet:

- *Vad skulle du vilja att det inte blev på nästa idrottslektion?*
- *Fotboll tycker jag inte om.*
- *Är det tråkigt?*
- *Ja, och så är jag inte så bra på det heller.*

Utsagor av den här typen var vanliga bland dem som hade en mer skeptisk och ibland rent negativ inställning till ämnet. I vilken utsträckning man uppfattar att man kan och klarar av saker och ting, verkar alltså vara en starkt bidragande orsak till om detta värderas i positiva termer eller inte. I det följande ges ytterligare några exempel på hur elevernas syn på ämnet var relaterad till deras självuppfattning:

- *Vad är det som är kul med idrotten?*
- *Ja, det är bara det. Jag tycker att det är kul. Jag är inte rädd för nå't liksom. Det är inte så att jag tänker, det där skulle jag inte vilja göra, det är inte så att jag inte vågar, att jag är rädd för att göra fel och alla skrattar åt mig, så är det inte liksom. Jag tycker verkligen att det*

är kul med idrott och att pröva något nytt, liksom, det är alltid roligt.

Så beskriver en mycket föreningsaktiv pojke i år 8 varför idrott är kul. Han menar att idrott är roligt för att han vågar göra olika saker och han är inte rädd för att pröva något nytt. Han är trygg i det han gör och i det han kan, men pekar också på det faktum att man kan bli skrattad åt. Det går att göra fel och då är man utsatt. Implicit i detta ligger ett prestationsmoment som många ungdomar upplever – säkerligen inte bara i detta ämne men här blir misslyckandena mer tydliga. En annan betydligt mindre fysiskt aktiv pojke talade istället om idrott i termer av något som han inte tror att han klarar av:

- *Vad gillar du att göra på gympan?*
- *Det mesta är roligt, men jag gillar inte ... liksom idrott... om man säger att man ska springa hundra meter och hoppa längd och sånt där, det gillar jag inte så värst. Fast det är lättare än vad jag tror, så är det alltid, det säger i alla fall gym-paläraren.*
- *Hur då menar du?*
- *Det var några lektioner när vi hoppade längdhopp, vi sprang hundra meter och vi stötte kula, och jag trodde inte att jag skulle klara nå't nästan... men jag klarade... jag har inte gjort springa hundra meter än... men längdhopp och kula klarade jag i alla fall.*

Denna pojke i år 8, som inte tror att han ska klara så mycket som har med idrott att göra, har provat olika föreningsidrotter men inte fortsatt eftersom han inte hade några kompisar där eller därför att den kompis han hade slutade.

Ett sista exempel visar ytterligare en uppfattning som vissa elever har. Den går ut på att man måste vara bra för att vara idrottsligt aktiv; att ett kriterium eller ingångsvärde är att man har vissa kvaliteter – istället för tanken att man kan utveckla dessa genom att vara aktiv:

- *Jag är inte så himla bra på att träna, om man säger så, jag är inte särskilt vig eller har bra kondition eller är stark eller någonting... så jag satsar på annat."*
- *Känns det som om man måste vara dom där sakerna för att...?*

- Ja, ungefär. Och vår gympalärare favoriserar också den andra klassen eftersom där är alla idrottare och i vår klass håller nästan ingen på med sport. Så det blir ofta att vi kör klassmatcher och då vinner dom alltid överlägset. Det är inte sådär jätte höjande för självförtroendet heller...

Så motiverar en fysiskt lågaktiv pojke sitt val att inte idrotta. Han var dock synnerligen aktiv på andra områden, inte minst inom det musikaliska, men i hans självförståelse hade han bilden av att idrott inte var något för honom – och skälet han angav för detta var att han inte var tillräckligt bra och för att undervisningsupplägget inte passade honom (klassmatcherna).

Vinnare och förlorare i ämnet – en avrundning

Mot bakgrund av dessa utsagor och av de tidigare presenterade resultaten kan man fråga sig på vems eller vilkas villkor undervisningen sker, det vill säga vilka som är vinnare och förlorare i ämnet idrott och hälsa? Å ena sidan, skulle ett svar kunna vara att det sker på pojkars villkor och att de är vinnarna, eftersom flickor generellt sett inte har samma positiva upplevelse av ämnet som helhet eller av sig själva i förhållande till ämnet. I den senaste nationella utvärderingen konstaterades också att ämnet genomgående verkade möta pojkars intressen och behov i större utsträckning än flickors (Eriksson, 2003) Å andra sidan, har denna studie visat att gruppen flickor respektive gruppen pojkar inte är enhetliga kategorier. I vissa fall råder det större variation inom könen än mellan könen när det gäller elevernas uppfattning av ämnet. Positivt inställda flickor uppvisar alltså större likheter med de positivt inställda pojkarna än med de negativt inställda flickorna. Det finns därför anledning att både problematisera och nyansera bilden av att det är flickorna som är förlorare i ämnet. Om man över huvud taget kan tala om att ämnet sker på någons bekostnad, så verkar de elever komma i kläm som inte har så stor erfarenhet av idrottsrörelsens föreningsbundna verksamhet.

Några pedagogiska konsekvenser

Ämnet idrott och hälsa ska ge eleverna en god självbild och inspirera till fortsatt fysisk aktivitet. Det kan därför inte vara acceptabelt att vissa elever i grundskolans senare år känner sig dåliga och utsatta på lektionerna.

Lärarna uppfattar att prestationsmomentet inte alls är lika framträdande idag som tidigare och de vill att ämnet ska vara något annat än den föreningsbundna idrottsverksamheten (Meckbach, 2004; Thedin Jakobsson, 2004). Denna studie ger emellertid vid handen att många elever fortfarande upplever att mycket i ämnet går ut på att prestera. De pojkar och flickor som har stor erfarenhet av idrottsrörelsen har inget problem med detta: de gillar ämnet, känner sig duktiga, blir positivt bekräftade och tycker att det mesta är roligt. Idrott och hälsa är bäst helt enkelt! De elever som inte tränar i organiserad form på sin fritid i samma utsträckning och därmed skulle behöva vara dem som rör sig mest under veckans två idrottslektioner, intar istället ofta en passivare hållning. De känner sig osäkra, upplever sig inte sällan som dåliga och många tycker att ämnet idrott och hälsa är pest! Jag finner det problematiskt att dessa två ytterlighetsuppfattningarna förekommer inom samma ämne. Majoriteten gillar visserligen idrott och hälsa – och en del av ämnets legitimitet ligger säkerligen i dess popularitet. För att kunna nå de elever som är mest betjänta av undervisningen i idrott och hälsa måste denna popularitet kanske sättas på spel, eftersom det då sannolikt krävs att man hittar andra former för undervisningen och också ett annat innehåll, vilket kanske inte direkt svarar mot de idrottsaktiva barnens förväntningar.

Vilka pedagogiska konsekvenser kan det tänkas få att bollspel är ett dominerande moment i ämnet? Om exempelvis fotboll spelas på lektionerna i de lägre åldrarna, får det kanske inte så stora konsekvenser. Barnen är ännu så länge ganska jämspelta, även om några spelar fotboll på sin fritid, och de fysiska skillnaderna mellan flickor och pojkar är inte av avgörande betydelse. I de högre åldrarna däremot, kan skillnaderna vara stora dels mellan de tidigt och sent utvecklade tonåringarna, dels mellan pojkar och flickor och inte minst mellan de elever som spelar fotboll i en förenings regi och de som inte gör det. Vissa elever har då de är 14-15 år tränat och spelat fotboll flera gånger i veckan under många års tid, och det är tämligen självklart att de kunskaper om och färdigheter i spelet fotboll dessa elever har skiljer sig avsevärt från de icke fotbollsaktiva elevernas. Mot den bakgrunden är det inte konstigt att en del ungdomar känner sig dåliga och att ämnet idrott och hälsa gynnar

de redan aktiva barnen. Låt mig ta ett fingerat exempel för att åskådliggöra poängen: Om man leker med tanken att det skulle finnas en enorm matematikrörelse, som liksom idrottsrörelsen engagerade stora mängder ungdomar men långt ifrån alla, att på fritiden ägna träna sig i åt matematiska beräkningar. Om ett mål skulle vara att få fler barn att bli intresserade av matematik och få ett bestående intresse för ämnet, skulle man då låta dem räkna samma tal på lektionerna som de med flera års erfarenhet av ”matematikträning”? Och skulle man låta eleverna uppfatta att de jämfördes, bedömdes och betygsattas på samma grunder som matematikrörelsens barn? Troligen inte, men hur ska då det faktum att så många elever har erfarenhet av idrott och tävling från fritiden och därmed blir något av vinnare i ämnet, hanteras? Att våga bryta bollspelsdominansen kan vara ett sätt att möta de icke föreningsaktiva barnens behov – liksom att aktivt arbeta med frågor som: Vilket ämnesinnehåll stimulerar till fortsatt fysisk aktivitet? Och hur ser den undervisning ut som ger alla elever en positiv självbild?

Referenser

- Engström, L-M (2002) ”Hur fysiskt aktiva är barn och ungdomar?” (s. 7-11), I *Svensk Idrottsforskning*, nr 2, årg. 11.
- Eriksson, C. mfl. (2003) *Skolämnet Idrott och hälsa i Sveriges skolor – en utvärdering av läget hösten 2002*. Örebro universitet: institutionen för idrott och hälsa.
- Larsson, H & Redelius, K (2004) *Mellan nytta och nöje. Bilder av ämnet idrott och hälsa*. Rapport nr 2 i serien Skola-Idrott-Hälsa. Stockholm: Idrottshögskolan.
- Larsson, H (2004) Vad lär man sig på gympan? Elevers syn på idrott och hälsa i år 5 (s. 81-98). I *Mellan nytta och nöje*.
- Meckbach, J (2004) Ett ämne i förändring – eller är allt sig likt? (s. 81-98) I *Mellan nytta och nöje*.
- Redelius, K (2004) Bäst och pest! Ämnet idrott och hälsa bland elever i grundskolans senare år (s. 149-172). I *Mellan nytta och nöje*.
- Sandahl, B (2004) Ett ämne för vem? Idrottsämnet i grundskolan 1962-2002 (s. 44-69), i *Mellan nytta och nöje*.
- Strandell, A. & Bergendahl, L. *Sätt Sverige i rörelse. Förskola/skola*. Stockholm: Statens Folkhälsoinstitut.
- Thedin Jakobsson, B (2004) Basket, brännboll och så lite hälsa! Lärares uppfattning om vad hälsa innebär i ämnet idrott och hälsa (s. 99-122). I *Mellan nytta och nöje*.